

Poštšina plačana v gotovini

Angelček

1934-1935

Letnik 43

VSEBINA 9. štev.: Vse premorem v Kristusu, ki me krepča (A. Košmerlj) — Prošnja k Materi (Gregor Mali) — Prvencem pri mizi Gospodovi (—ž) — Anka — Mladost Fr. M.) — Kaj pripoveduje večna luč prvoobhajancem — Grilček in čebelica — Marijin vrtec — Uganke — Za razmišljanje.

Rešitev ugank v »Angelčku« št. 8.

Rešitev »čarobnega traka«: Veselo Alelujo in mnogo piruhov!
Predalnica je pravilno tako napolnjena:

V	e	z	u	v	e	č	e	r
J	e	z	u	s	e	v	e	r
J	e	d	r	t	a	d	e	j
B	e	t	k	a	n	g	e	l
p	e	p	e	l	i	k	e	r
S	e	d	e	j	a	k	e	c
L	e	s	e	e	v	g	e	n
M	e	t	k	a	t	l	e	t
d	e	t	e	l	i	l	e	k
d	e	k	l	e	v	z	e	b
p	e	k	e	l	i	v	e	k
L	e	n	a	u	g	l	e	d
t	e	č	a	j	u	d	e	ž
t	e	p	k	a	r	z	e	n

Oboje so prav rešili: Franko Marija, Stegnar Anica, Habjan Nikolaja, Kolar Rozalija, Rupar Marija, Tržič; Živič Roza, Brinovc Roza, Rošker Ivan, Petručič Tončka, Umek Alojz, Živič Micika, Modrinjak France — vsi iz šole Globoko-Pišce; Mačkošek Martin, Sv. Jurij ob j. ž.; Syvoljšak Ivan, Marjan, Matko, Dob; Klanjšek Karel, Podgrad; Tekane Adolf, Pestotnik Janez, Pogačnik Stanjo, Krušnik Ciril in Slavko, Luin Dušan, Kump Rudolf, Brodnik M., Ljubljana-Graben; Leskovec Franc, Zupan Ivan, zavod Sv. Stanislava; Čampa Vinko, Otavice; Zore Franc, Golouh Minka, Vič; Muster Niko, Ljubljana; Müller Boris, Boh. Bistrica; Ahačič Franci, Janko, Milan, Marjan, Angela, Matjašič Milena, Habjan Kristina — vsi v Kranju; Jug Zlatica, Studenci pri Mariboru; Malenšek Marija, Crmošnjice; Zlogar Ludvik, Malavašič Jožef, Hribar Jožef, Terčelj Dušan, Sodja J., Krulj Zl., Stare Jože, Berič B. in O., Rant Pavel, Kopčavar Vinko, Leustek Ivan, Brezovar Bojan, zavod Sv. Stanislava; Žbogar Cvetka, Rak; Petelin Alojzij, Kamnik-Preserje; Kovač Franček, Zekš Jožek, Gjergjek Ludovik, Hil Rudolf, Ovčar Vlado, Gumilar Ana in Marija, Horvat Gizela, Sukič Cecilija, Fajtl Adela, Kerec Cecilija, Perš Jožef,

Izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna r. z. z. o. z. v Ljubljani (K. Čeč). — Urednik: Janez Pucelj, župnik na Ježici. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica štev. 2 (H. Ničman). Sprejema do preklica tudi dopise.

»Angelček« je priloga »Vrtca« in stane za vse leto Din 5.—.

Maj

Angelček

Štev. 9

Vse premorem v Kristusu, ki me krepča.

Nekje sem bral tole lepo povest: Na Angleškem je živel kralj, ki je bil zelo dober in blag. Robert mu je bilo ime. Vsi podložniki so kralja ljubili, posebno zvest in vdan pa mu je bil vitez Douglas. Dobri kralj Robert je v svojem življenju imel veliko željo, da bi obiskal svete kraje, kjer je Jezus živel, hodil, delal in umrl. Tako rad bi bil videl Nazaret in Betlehem in Jeruzalem. Tako srčno rad bi bil pokleknil pred kamen Jezusovega groba in ga poljubil in se Zveličarju zahvalil za vse. Kralju Robertu se pa ta želja v življenju ni spolnila. Prišla je bolezen in vzela ga je smrt. Pa še na smrtni postelji je sanjal o Sveti deželi in o Jezusovem grobu. Zvesti vitez Douglas je videl to kraljevo hrepenenje. Sklenil je in storil nekaj nenavadnega. Mrtvemu kralju je vzel iz telesa njegovo srce, zavil ga je v svilen prtič, ga skril na svojih prsih in odpotoval v svete kraje. Hotel je priti do Jezusovega groba v Jeruzalemu in položiti vanj srce ljubljenega kralja, da bo tako vsaj po smrti spolnjeno njegovo veliko hrepenenje.

Potovanje v Sveto deželo pa v tistih časih ni bila lahka stvar. Saj ni bilo železnice, še manj aeroplanov; treba je bilo hoditi peš po nevarnih in pustih

krajih. Na morju so malim jadrenicam grozili silni viharji, na suhem so prežali razbojniki. Vitez Douglas si je bil naložil težko, nevarno dolžnost. Ali bo vzdržal? Bo li prišel srečno do cilja? Srce ljubljenega kralja, ki ga je nosil na svojih prsih, mu je dalo poguma in moči. Zgodile so se čudne reči.

Potoval je zvesti vitez že dolge tedne in prišel v tuje, neznane kraje. Ves truden je sedel nekega dne kraj pota. Lačen je bil in žejen, okrepčila pa ni bilo nikjer. Pot do Jeruzalema je bila še dolga, dolga. Spomnil se je ljubljene domovine in v srcu se mu je vzbudilo silno domotožje. Domov ga je gnalo z vso silo in že se je mislil vrniti, zakaj resnično se je bal, da dolge in nevarne poti ne bo vzdržal. Pa glej! Kaj se je zganilo tisto uro na njegovih prsih? Prisluhnil je in slišal — o čudo! Zdelo se mu je, kakor da srce ljubljenega kralja utriplje in kakor da sliši glas: »Douglas, naprej! Ne omagaj sredi pota! Pogum!« In v obupanem srcu zvestega viteza se je zbudila nova moč, novo življenje. Vstal je in pogumno nadaljeval svojo pot.

Nekega dne pride vitez Douglas na ravnico, kjer se je krščanska vojska borila z nevernimi Turki. Že so se krščanski vojaki umikali pred številnejšimi sovražniki, ko je vitez zopet čutil utripanje kraljevega srca ob svojem srcu. Zgrabil je za meč, zajahal konja, ki je dirjal brez jezdeca po bojišču, in je popeljal kristjane v nov boj in v veliko zmago. Kraljevo srce ga je ob vsaki priliki krepčalo in navduševalo. Prišel je še v mnoge težave, toda vselej je premagal vse ovire, ko je začelo na njegovih prsih utripati kraljevo srce. Končno je srečno došel v sveto mesto Jeruzalem, kjer je spolnil svojo namero. V božji grob je položil srce svojega dobrega kralja, da bo do sodnjega dne počivalo tam, kamor je vse življenje hrepenelo, kamor je tudi njega tako zvesto vodilo in srečno pripeljalo.

Lepa povest je to in pomenljiva. Tudi naše življenje, otroci, je kakor potovanje. Kam potujemo? V sveto deželo nebes. V nebeški Jeruzalem. Težka je ta pot in polna nevarnosti. Na njej ne manjka težav, razbojniki čakajo na nas. Ali bomo vzdržali? Bomo li

prišli do cilja? Pogum! Z nami gre Srce najboljšega kralja Jezusa Kristusa. Kadarkoli sprejmemo Jezusa v svetem obhajilu, vselej počiva v našem srcu živo Jezusovo srce. Po svetem obhajilu lahko govorimo z apostolom Pavlom: »Živim, pa ne več jaz, Kristus živi v meni.« Kristus nas krepča, pomaga nam v skušnjavah, rešuje nas v nevarnostih, brani nas pred sovražniki. Kdor se združuje z Jezusom v svetem obhajilu, lahko reče z apostolom: »Vse premorem v Kristusu, ki me krepča.« Ta bo premagal vse težave. Ta bo srečno došel v nebeški Jeruzalem, kjer bo konec vseh bridkosti, kjer bo večni mir.

Otroci! V Marijinem mesecu maju boste šli pogosto k svetemu obhajilu. V mnogih krajih imajo v tem mesecu tudi prvo sveto obhajilo. Saj ne moremo Marije nič lepše počastiti in z nobeno stvarjo je ne moremo bolj razveseliti, kot s tem, da pobožno prejemamo Jezusa, njenega ljubljene Sina. Kdor hoče Marijo častiti, mora Jezusa ljubiti. Po Mariji k Jezusu — pravi zlato navodilo.

Otroci! Bodite zvesti prijatelji pogostnega svetega obhajila. Bodite apostoli, da za sveto obhajilo še druge pridobivate. To bo naša najlepša priprava za Evharistični kongres. Gospod Jezus pa nam bo dal moči, dal nam bo milosti in sreče in miru. Vodil nas bo skozi vse nevarnosti v nebeško veselje.

A. Košmerlj.

Prošnja k Materi.

*Kar na zemlji lučk gori,
kar na nebu zvezd žari,
z nami, Mati, naj slave
tvoje milostno srce.*

*Déli nam spoj blagoslov,
varuj nas sopražnikov,
daj, da zvesti bomo ti,
o Brezmadežna, vse dni!*

*Ti najlepša zvezda si,
polna božje milosti.
Mati bodi nas — sirot,
k Jezusu nam kaži pot!*

*Lučko spoje čistosti
v mladih srcih nam prižgi,
da ljubili bomo te,
Milostna, na veke vsel!*

Gregor Mali.

Prvencem pri mizi Gospodovi.

Naša ljubljenska sv. Mala Terezija se danes predstavlja zlasti prvoobhajankam in prvoobhajancem kot srečna tovarišica pri obhajilni slovesnosti. »Angelček« jo pa kaže in priporoča zlasti kot vzor goreče ljubezni do božjega Prijatelja otrôk, hkrati pa kot zgledskromnosti in dostojnosti v obleki.

Imamo — hvala Bogu! — veliko število vzornikov prvega svetega obhajila ter mnogo nebeških zaščitnikov prvoobhajilnih gostov Jezusovih: Kdo ne pozna — vsaj po imenu — neustrašenega mladeniča sv. Tarcizija, ki je z junaško ljubeznijo branil Najsvetejše proti poganskim nasilnežem! — Če bi prvoobhajanci volili svojega načelnika, bi bil brez dvoma izbran sv. Alojzij, ki je izreden vzornik sv. obhajila sploh, posebej pa še prvega sv. obhajila. — Blažena Imelda Lambertini je že kot nežna devotica poleg svoje matere sklepala ročici in kakor zamaknjena zrla proti tabernaklju, ker ji je mati povedala, da tam stanuje ljubi Zveličar naš. Središče vsega njenega mišljenja in vse njene ljubezni je bil Zveličar v tabernaklju tudi v poznejšem, sicer kratkem življenju. Zaslužila je srečo prvega in zadnjega sv. obhajila na čudovit način. — Izreden gost angel-

skega omizja je bila Lenčka Organ, imenovana »Mala Nelica« ali »Vijolica najsvetejšega Zakramenta«. Komaj ji je bilo štiri leta, je že zahrepenela po sv. obhajilu. Ker je bila dovolj razumna in je vedela, da je v sv. obhajilu »sveti Bog, ki ljudi svete naredi«, je bila tako srečna, da je smela prejeti Jezusa že v tako nežni starosti. Po prvem sv. obhajilu je bila še 31 krat obhajana. Umrla je, ko je imela še-le štiri leta, pet mesecev in 11 dni.

Ti in drugi zgledi so obširno opisani v knjigi »Vzorniki prvega sv. obhajila«, (zbral in uredil †Anton Kržič). Toda večjo privlačno moč imajo lepi vzori iz novejše dobe. Med te vštejemo tudi sv. Malo Terezijo, ki jo vidite naslikano (str. 132) kot prvoobhajanko. Kje dobite bolj pripravljeno, bolj gorečo, bolj vredno prvoobhajanko?! V litanijah, sestavljenih njej na čast, imamo vse polno vzklikov in častnih pridevkov, ki izpričujejo osobito nežno nedolžnost in pa izredno ljubezen male svetnice do Jezusa v sv. Rešnjem Telesu. Kličemo jo: »Terezija, evharistična roža — prosi za nas!« — »Terezija, mala nevesta Jezusova — prosi za nas!« — »Terezija, lilija nedolžnosti — prosi za nas!« — »Terezija, zgled otroškega zaupanja — prosi za nas!« — Ali niso v teh odličnih naslovih glasni opomini za vse prvoobhajance? Ali jih ne opozarjajo: »Taki bodite tudi vi, če hočete biti res ljubljenci Jezusovi!«

Obračam se sedaj na Vas, srečni prvoobhajanci, in Vas vprašam: Kdo izmed Vas, ki boste te dni prvi-krat gostje božjega Prijatelja otrôk, kdo izmed Vas ne bi ob pogledu na to nedolžno zaščitnico prvoobhajancev globlje umeval in pojmoval pomembnosti prvoobhajilnega dneva! Zamislite se v rajsko, v angelsko veselje, katero je občutila sv. Mala Terezija na ta najsrečnejši in najimenitnejši dan. Ali hočete biti deležni enake blaženosti?... O, potem pa skušajte posnemati ljubeznivo posredovalko pri Jezusu!

—ž.

Anka.

Drobne, vprašujoče otroške oči v belem obrazku so pokukale skozi vrata v sobo.

»Ali še ni ateka domov? ... Mama!« ...

Žena je pogledala na uro.

»Oh, to je nadloga. Skoro gotovo že zopet sedi v krčmi in zapravlja denar. Doma pa pomanjkanje, ki bi ga ne bilo treba, če ne bi bilo te nesrečne pijače.«

Trudna je odložila delo, vse pospravila v košek, sukanec, igle in škarje ter odšla, da bi dala lačnemu otroku kosček kruha.

Njen predčasno že razorani obraz, njeni rahlo posiveli lasje, tožna guba okrog njenih ust: vse to je govorilo pretresujočo zgodbo o trpljenju, ki ga je morala prestajati, ker je Ankin oče tako strastno vdan pijači.

Edino veselje, edini svetli sončni žarek, ki je ožarjal temo v noči trpljenja, ji je bila Anka, njen edini otrok.

Ko so se vtihotapljali obupni trenotki, ji je vselej misel na ubogéga otroka dala zopet moči, da je tiho in brez tožbe prenašala mučeništvo.

Z globoko, tiho ljubeznijo je večkrat podrsela njena od dela raskava roka čez zlate laske dragega ji bitja. Nekoč je Anka ob tem znamenju materine ljubezni s svojimi čudovito lepimi očmi proseče pogledala mater, nežno ovila desnico okrog njenega vratu in tiho zašepetala:

»Mamica, rada bi te nekaj vprašala.«

»Kaj pa imaš na srcu?«

»Mama, gospod katehet so danes v šoli napisali tiste otroke, ki bodo smeli iti letos k prvemu sv. obhajilu. Meni so rekli, da sem sicer še majhna in mlajša kot drugi, pa bi vendar lahko šla že letos, samo, če sta oče in mati zadovoljna. Kajne, mamka, da ne braniš. Saj bom močno pridna. — No, mamica, kajne, da bom šla!«

Neverjetno pristrčna prošnja je govorila iz otroških oči, ki so počivale na skrbečem obrazu materinem.

Dva mlada učenjaka.

»Saj sem že sama mislila na to,« odgovarja mati.
»Zdaj, ko sama prosiš in vidim, da so gospod katehet
tudi tega mnenja, sem pa srečna, če bomo imeli v hiši
že letos prvoobhajanko. Toda...«

Anka je ugenila, zakaj je materi zastala sapa.
Dvignila je glavico ter boječe vprašala:

»Kajne, da bo atek tudi dovolil!«

»Gotovo, Anka, saj te ima tudi tako rad kakor jaz. Samo kadar pride iz pivnice, takrat ni za pogovor. Bom že govorila, nič se ne boj, le iz srca se veseli najlepšega dne v svojem življenju!«

»Hvala, mamica! Pridno bom molila za vaju oba in priporočila Jezuščku na dan prvega sv. obhajila posebno še ateka. Gotovo bo ljubi Jezušček uslišal mojo molitev, da atek ne bo več popival.«

»Bog daj, otrok moj; toda toliko časa, dokler On hoče, moramo pač prenašati to hudo trpljenje.«

Glasi udarec na hišna vrata je vzdramil mater in otroka iz prisrčnega pogovora. Trdi koraki so postali vedno bolj slišni; nekdo je ropotal po stopnicah navzgor. Roka je s težko silo odprla sobna vrata in mož okoli tridesetih let se je opotekel v sobo. Trdo se je usedel na bližnji stol. Njegov topoglavi pogled, zoprno sladak vonj po žganju, ki se je širil od njega, je razodeval, da se zbirajo viharne oblaki.

Nekaj časa je topo bulil v tla. Ko mu je pa žena pripravila jed, se je nenadoma dvignil v besnem napadu in s surovo pestjo udaril po mizi, da se je razbila skledica, v kateri je bila jed. Z zavaljenim glasom je izustil nerazločno kletev.

V nepopisnem strahu se je Anka bleda ko smrt stisnila k vratom, neopazno zapustila sobo in hitela po stopnicah navzdol, kjer ni več slišala divjega očetovega glasu.

»Oh, morebiti bo atek celo udaril mamico, pa ne bo nobenega, ki bi jo branil!« Ta misel jo je begala, pa je sklenila roke ter pričela prositi:

»O ljubi Jezušček, odpusti mi, da sem zbežala in pustila mamico samo; pa saj veš, kako se bojim očeta. Ne morem biti zraven, kadar je hud. Povej svetemu angelčku, da naj jo varuje!«

Ko je mala Anka zopet stopila v hišo in se boječe pomikala po stopnicah navzgor, je mati zgoraj pomirljivo zašepetala: »Le pridi, Anka! Nič se ne boj; saj je atek že zaspal.«

V vroči, prekipevajoči prisrčnosti jo je mati objela.

Otrokova ljubkost je na mah prepodila materino bridkost, ki jo je pravkar prestano trpljenje razlilo v njeno dušo.

Mala Anka se je že nekaj tednov s posebnim poukom pripravljala na prvo sv. obhajilo. Oče je to dovolil in sedaj je bila vsa blažena in srečna.

Bližal se je veliki dan...

Zmagoslavna pomlad je trkala na duri, sveta pomlad se bo nastanila tudi v mnogih, mnogih otroških dušah.

Ena izmed najbolj pridnih prvoobhajank je bila mala Anka. Z angelsko pobožnostjo se je pripravljala na najlepši dan v življenju. Njen obrazek je žarel kot nebeški čar.

Ko je pri pouku prisluškovala besedam gospoda kateheta, ki je tako lepo govoril o čudežnem kruhu, je iz njenih svetlih očesc pogosto zažarelo razjedajoče hrepenenje, kot da komaj, komaj čaka milosti prvega trenutka, ko bo združena z božjim Odrešenikom. Nikoli v svojem življenju še ni bila tako srečna kot sedaj.

Spovedni dan je minil...

Anka je skupaj z mamico odmolila večerno molitev in se ulegla v svojo belo posteljico. »Samo še tri dni« — je zaklicala, »pa bo Jezušček prebival v meni!«

Pred spovedjo je starše prosila, naj ji odpuste vse, če jih je kdaj žalila. Še očeta je prevzela ta nežna prošnja, pa je Anko poljubil na nedolžno čelo. Pri tem je pa zopet puhnil nasproti zoperni duh po žganju. — Prišel je pravkar iz pivnice.

Ankine oči so se porosile s solzami. Tiho je jokala na postelji, dokler ni nočni angel položil svojih rok na njene oči ter jo zazibal v sanje o obhajilni slovesnosti.

Praznični glasovi zvonov farne cerkve so pravkar utihnili. Napovedali so mladinski praznik, dan prvega sv. obhajila.

Še enkrat so presrečni otročiči očistili mlada srca, da bodo vredna prejeti božjega Gosta, ki bo drugo jutro praznoval svoj prihod.

Med starši, ki so se odločili, da bodo s prvoobhajanci prejeli Jezusa v sv. obhajilu, sta bila tudi Ankina mati in oče. Takoj po končanem delu je hotel oče iti k sv. spovedi; kajti napravil je sklep, da bo pustil nesrečno pijačo.

S tihimi koraki je prihajal večer in mirno je razpenjal svoja mehka krila večerni mrak nad malo vasico v dolinici. Kmalu je sprejela v lahek objem svetla pomladanska noč s tisočnimi zvezdami vso vas.

Na Ankinem domu so še čuli.

Mati je pogledala na uro. Očeta dolgo ni bilo iz cerkve. »Mora gotovo čakati, preden pride na vrsto, ker je danes mnogo spovedancev«, se je tolažila mati.

Zopet je preteklo pol ure...

Očeta ni bilo...

»Mamica, pusti me, da grem gledat v cerkev, če bo atek kmalu na vrsti,« je prosila Anka.

Mati jo je pustila.

»Mogoče se bosta dobila z očetom že med potjo.«

Anka je odhitela. Kmalu je bila pred glavnim vhodom v cerkev. Močno se je morala upreti v težka hrastova vrata, da jih je odprla.

Pred spovednico je čakalo le še nekaj ljudi, zatopljenih v molitev... Očeta — ni bilo...

Kako je začelo močno utripati srce mali Anki!

Zdajci se dvigne neki mož in gre počasi proti izhodu. Bil je sodelavec Ankinega očeta; tudi njegov sinček je drugi dan pristopil prvikrat k mizi Gospodovi.

Anka je stopila za njim, ga prijela za roko in ga tiho vprašala, če kaj ve, kje je njen atek. Pogled poln sočutja je zrl iz moževih oči na mlado Anko.

»Le domov pojdi, mala, minilo bo še precej časa, preden bo prišel atek. Hotel je z menoj v cerkev, toda na poti ga je srečal njegov stari znanec, pa ga je pregovoril, da sta zavila v krčmo. Hotel sem ga zadržati, toda vse prigovarjanje je bilo zaman...«

Anica vsa zbegana se še zahvalila ni za uslugo, ampak je v divji naglici odhitela in zavila na stran-

sko cesto, kjer je bila krčma. Vsa zasopla se ustavi pred vežnimi vrati, ki so bila na pol odprta.

»Noter grem«, je spregovorila vsa potrta. »Mogoče me bo atek ubogal. Prosila ga bom, da bo vsaj danes šel z menoj domov.«

Zazdelo se ji je, da je izbruhnil prepir; kajti težke pesti so udarjale ob mizo, glasno zmerjanje in divja kletev se je valila na cesto.

Anko je prevzel grozen strah, ki je iztisnil iz njenega srca gorko prošnjo:

»Usmili se me, Jezušček! Varuj me, angelček božji, varih moj!«

Nato naglo odpre vrata, vstopi in zagleda očeta, kako se glasno prepira s svojim sosedom, nevarnim pijancem.

Divje kletve so udarjale na uho nedolžnega otroka.

V tem hipu pijani sosed dvigne močno pest in nameri udarec na Ankinega očeta. Anka skoči z neverjetno naglico k njemu in z vso težo svojega telesa potegne dvignjeno roko divjega razgrajača, da je omahnila.

Razjarjen od jeze na nežnega otroka, zabrusi nesrečni pijanec strašno kletev, pograbi z divjim krikom pivsko steklenico in jo z vso silo zažene nasproti plavalasi deklici...

Lahen, bolesten krik in — Anka je omahnila kot mrtva na tla...

(Konec prih.)

Mladost.

*Kakor zgodnje cvetke v maju
mladi dnevi nam žare,
kakor slabček v tihem gaju
poje radostno srce:
Zdaj pomlad nam vence vije,
cvetje nežno nam dehti;
sonce sreče v duše sije,
ura bije mladih dni.*

Gregor Mali.

Kaj pripoveduje večna luč prvoobhajancem . . .

Pred oltarjem, ki je na njem zlata hišica, tabernakelj, gori v svetilki lučka. Noč in dan. Čisto blizu Zveličarja, ki je v tabernaklju. Migljanje te večne lučke je tudi tiha molitev.

Ljubim malim prvoobhajancem bi večna luč rada marsikaj povedala. Kaj pa takega?

Pa vsi poslušajmo! Prav tiho bodimo, da slišimo! »Moji ljubi otroci! Tu v tabernaklju prebiva Zveličar-Jezus. V podobi belega kruhka. Prav tisti Jezus je tu, ki je nekoč hodil po Sveti deželi. Prav tisti Zveličar, ki je bolnike ozdravljaj, s samo besedo in brž in popolnoma; tisti Zveličar, ki je vodo spremenil v vino, ki je male otroke v naročje jemal, ki jih je rad imel in blagoslavljal. Ta Jezus je hotel za vselej pri nas ostati, in sicer pod podobo kruha. To je najsvetejši Zakrament.

Glejte, Jezus čaka tudi na vas. Kmalu ga boste smeli prejeti. Zdaj pa je tolikokrat sam. Vi in mi vsi ga bomo v bodoče večkrat obiskali; kadar bo priložnost, bomo stopili v cerkev in Jezusa spoštljivo pozdravili. Če drugega ne, bomo rekli: »Hvaljen Jezus! Amen.« Ali pa: »Glej, ljubi Jezus, tukaj sem. Blagosloví me!«

Grilček in čebelica.

Cvetke se zdramljajo in dvigajo z roso osvežene. Cglavice k soncu, ki vstaja počasi in svečano izza pozlačenih oblakov.

Grilček-pevček, gospodek v črnem fraku, se pa vrača od koncerta, kjer se je ponašal z nežnimi samospevi. Ej grilček-norček, kako domišljav si in prevzeten, namesto da bi bil Bogu hvaležen za vse, kar te odlikuje! Zdaj si pa domišljaš, da bi bil svet brez tvojega speva neznosen!

Samoljubno grilčkov domišljanje pa zgodaj že zmoti brneča čebela, ki obkrožuje sveže cvetne čaše.

»Ej, kako si nadležna!« jo nevoljno kara v svoje talente zaverovani grilček: »Toliko šuma in za prazen nič!«

»Za prazen nič?« se zavzame marljiva delavka. »Jaz delam od jutra do večera — večinoma za blagor drugih, dragi moj! Brnenje in šumenje mojega orodja je zame najlepši spev. Moje delo je koristno na vse strani.«

»Delo?«, se čudi nevedno grilček. »To obletavanje cvetja imenuješ delo? Kdo naj bi ti verjel? Sedaj na primer se le mažeš v rumenem prahu one-le narcise in se prav smešno telovadiš sredi njene čaše. Kot mlinar si vsa prašna. In to imenuješ delo?«

Toda čebelica kot resna delavka ne utegne izgubljati časa in poslušati klepetavega grilčka, ampak nadaljuje svoje delo.

Kmalu za hip preneha, kakor bi počivala. A čebelica v lepem vremenu nima časa, da bi ga zapravljala. Čebelica ni počivala, marveč počasi z zadnjimi nožicami si je naglo okrtačila prašni kožušček. Cvetlični prah izginja. Tudi godrnjavi grilček vidi dobro, da

prehaja v dvoje malih vrečic, ki jih ima čebelica v svojem okroglem telescu.

Toda marljiva čebelica še ni končala svojega dela. Sklanja se nad vrtnimi cveti, ki so polni nektarja in srka, srka. Ko bo poln košek, bo šinila na domovanje, odložila in se koj zopet vrnila.

»Sladkosnedna in nenasitna,« mrmra zmrdao sam pri sebi grilček, in hoče oditi. Toda prihajajoči koraki na vrtni, peščeni stezi ga ustavijo. Pristopica dečko, zlatolas kot žitni klas. Za njim pa gre mamica.

Malček se sklone k delavni čebelici in reče materi: »Kako lep ptiček!«

»To pa ni ptiček,« mu razlaga mati. »Čebelica je. To je zelo koristna žuželka. Ali se še spomniš, Mirko, ko si bil bolan in si kašljal, pa sem ti dala čašo mleka z medom, in odleglo ti je. Tisti sladki med nabira po cveticah čebelica. Pa tudi svečke, ki si jih prižgeš pri jaselcah, so iz snovi, ki jo nanesejo čbelice. Vosek se imenuje tista snov, ki iz nje čbelice delajo lončke za med; iz lončkov se napravi vosek, iz voska se pa vlivajo sveče.«

Grilček obstane brez besed in začudeno vzdikne: »Tega pa nisem vedel in tudi ne bi bil mislil, da je ta žuželka vendar tako koristna.« In kot kavalir, ki prizna, da se je doslej motil, se čebeli spoštljivo prikloni in zakliče: »Pozdravljena gospodična!«

Umetnost v roki.

Marijin vrtec.

Hotedršica. Našemu Francetu. († 1. marca 1935.) V hladnem jutru 1. marca so se v zvoniku naše župnijske cerkve tožno oglasili zvonovi, naznanjajoč, da je izdihnil naš devetletni Franc Nagode, vzor vsem učencem. Ko so se pojavljali znaki prvih pomladnih dni, ki je po njih tako hrepenel, ga je Bog poklical k sebi v nebeški raj. Rešil ga je vseh nevarnosti sveta.

Ko je ležal na mrtvaškem odru, je bil ves odet v cvetje, na obrazu mu je pa plaval lahek smehljaj. Na dan pogreba smo mu zapeli žalostinko pred domačo hišo. Bilo je ganljivo. Starši in domači so pa plakali. V dolgem sprevodu smo ga spremili na pokopališče, kjer se je njegov součenec Karel Brus imenom tovarišev poslovil od umrlega Franceta s primerno deklamacijo. Žalostni smo se vrnili domov.

Pozdravljamo Vas vsi otroci M. Vrtca, posebno pa Kogovšek Jožef in Grom Lado.

Kunstelj Antoniji, članici M. Vrtca na Vrhniki. Zborovanje Marijinih vrtcev na Vrhniki si kar lepo popisala, pa še v pesmi; in tako dolgi, pa kaj dolgi, tudi lepi, da moram kar malo podvomiti, da bi bilo vse, prav vse, prišlo iz tvoje glavičice. Ker je pesem tako dolga, je, žal, ne moremo priobčiti v »Angelčku«, ki je tako majhen. Le bodite vsi možbeseda, kakor ste sklenili:

Mariji vsi prisézimo,
da zvesto bomo jo ljubili,
po njeni poti vsi hodili!
Marijo vdano vsi ljubimo,
mladost ji svojo posvetimo!

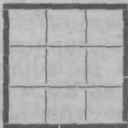
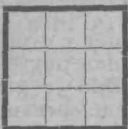
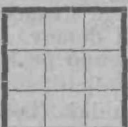
(Urednik.)

Uganke.

Ko ugibate, vam mora
ostati en kvadrat prazen.
Vanj napravite piko na
i.

Tri besedne uganke.

1. Kar je pri otrocih zelo poceni.
Del človeškega telesa.
Domača ptica pevka.
2. Redek ptič, ki živi v južnih krajih.
Član družine.
Žival z iglami.
3. Potnik, ki je bil v starih časih zelo potreben.
Žensko krstno ime.
Rastlina za izdelavo domačega blaga.

Pomni! Pri vseh 3 čveterokotih dobiš v srednjem križu v vodoravni in navpični črti isto ime, od vrhnjega levega čveterokota navzdol in na desno zopet isto ime: spodnja tri okenca in desna tri dajo pa tudi isto ime.

Za razmišljanje.

Ali znaš množiti? Pa poskusi:

$$\begin{aligned}
 1 &\times 9 + 2 = \\
 12 &\times 9 + 3 = \\
 123 &\times 9 + 4 = \\
 1234 &\times 9 + 5 = \\
 12345 &\times 9 + 6 = \\
 123456 &\times 9 + 7 = \\
 1234567 &\times 9 + 8 = \\
 12345678 &\times 9 + 9 =
 \end{aligned}$$

Izreki o sreči.

Sreča pride včasih do vrat, samo če prepozno ne odpreš.

Blago moreš kupiti, sreče z njim ne.

Kdor ni imel nobene nesreče, o sreči ne more prav soditi.

Celec Franc, Cvernjak Micika, Ropoša Gizela, Špilak Jožefa, Kerec Jožef, Grah Franc, Baligač Marija, Tomori Marjeta, Gor. Lendava; Cernelč Roza, Lipar Marija, Gradišnik Melita, Bratanič Terezija, Pintarič Ljudmila, Sušterič Jožef, Sodič Franc, Tursan Mihael iz 6. razr.; Agrež Jožef, Sekoranja Angela in Omru iz 5. razr., Kosteve Franc, Balon Alojz, Kosteve Anica, Rihtar Ema, Cvetko Ana, Koprive Marija, Rožič Terezija in Travnikar Marija iz 4. razr. (Pišce); Jakopin Malka, Toni Dariinka, Zrime Iva, Petkovšek Iva, Grebenc Fani, Boh Alojzij, Pirc Pepca, Prime I., Strumbelj Avg. — vsi na Igu; Korošec Ljudmila, Arh Marija, Sest Angela — v Boh. Bistrici; Treven Jožefa, Rovte nad Logatcem; Besov Cvetka, Tržišče na Dol.; Knaflič Franc, Žerovec Janko, Jamar Janko in Franc — Bled; Štrkl Andrej, Türkl Rozika — Negova; Oblak Jernej, Kastelec Draga, Peterlin Ana, Hočevar Pavla, Ambrožič Ivan, Andolšek Vida, Kovačič Francka, vsi Vel. Poljane. — Predalnice: Susman Angelca, Prešerje.

Uganko »Čarobni trake so prav rešili: Krek Vida, Selca; Pillich Edvard, Kamnica; Mlakar Franc, Gor. Dole; Kovačič Alojz, Podboč; Repovž Anica, Videm-St. Janž; Strukelj Tončka, Gradac; Rednak Emil, Zupane Silva, Perbil Anton, Špegu Vinko, Velenje; Kržol Milan, Trebnje; Malis Franci, Zagorje o. S.; Popit V., Bizjak A., Čepon J. v Borovnici; Belingar Bojan, Boh Bistrica; Kunstelj Marija, Strazišče; Prešeren Gabrijel, Hrast Stanko, Radovljica; Siter Marica, Sv. Pavel pri Pr.; Gartner Ivanka, Golica; Bitenc Franciška, Zg. Bitnje; Kvedar Anton, Spitzer Slavko, Ljubljana; Mrak Leopold, Log; Benedičič Gabrijel, Studenci; Narač Vitomira, Sp. Šiška; Kočevar Stanko, Poljčane; Slatnar Ivan in Konjar Franc, Smlednik; Čas Ljudmila, Velenje; Hriberšek Pepca, Felčak Ema, Bratanič Trante, Resnik Anica, Srdonar Anica, Jeraša Gusti, Mulej Franciška, Bračun Mira, Malus Marija, Zohar Marija, Goligranc Milica, Čok Nada, Majcen Cvetka, Kožuh Neža, Puncer Ivica, Kramer Marija, Lettig Slavica, Dorn Ida, Čebela A., Goršič Milena, Zupančič Cirila, Karner Silva, Cernelč Janja, Katič Pepca, Omladič M., Klobučar Riki, Weber Milena, Kovač Stef., Blaznik Anica, Čehle Ema, Wltavsky Marija, Gavrilović Jelena, Cimerman Danica, Črepinšek Marija, Glinšek Verica, Spano Margareta, Vodopivec Ljudmila, Krajnc Sonja, Ramšak Rozika, Borlak Anica, Hribernik Erika, Seiberl Klein, Golob Olga, Vončina Rafaela, Trobec Marta, Lednik Ljudmila, Karič Erna, Tonjko Albina, Fröhlich Ivica, Tratnik Angela, Geršak Angela, Sribar Marta, Tom Danica, Gilčvert Erika, Ocvirk Ljudmila, Resnik Marija, Jazbec Jožica, Majcen Mila — vse pri č. č. s. sestr. v Celju; Sivie Nikolaj, Šarabon Vinko, Brajdih, Rajgelj Josip, Praintz Drago, Vrhovec Bogomir, Ahačič — v zavodu Sv. Stanislava; Rozman Anica, Preddvor; Smrtinik Pavle, Martinčič Duši, Seliger Drago, Grom Mirko na Vrhniki; škodnik Melita, Smartno pri Lj.; Stumpf, Sv. Križ pri J.; Sink Janez, Stara Loka; Jakša Hemica, Gradac; Mejak Mitja, Mokronog; Kunstelj Antonija in Lovro, Vrhnika; Azman Mirica, Rozman Ivica, Mencinger Marija v Boh. Bistrici; Božič Marcel, Ljubljana-Ledina; Erste Micika, Polhovica; Koren Marija, Janežič Ivanka, Božič Hilda, Pungčar Silva, Orešek Vida, Gačnik Ivanka, Orešek Tončka — Tržišče na Dol.

Kave Silva, Žalec; Varga Jože, Hribovšek Bogomir, Trbovlje; Rudolf Mima, V. Bloke; Drobnik Malka, Resnik Marija, Rajhenburg.

Pozor! Rešitve ugank morajo biti do 10. vsakega meseca pri uredništvu. Ne velja, če kdo zapiše 8., poštni pečat pa kaže 12.

Dolžnikom! Blagajna »Angelčka« je prazna. Zamudniki, pohitite z naročnino! Tiskarna hoče denar, drugače ne more delati.